

**Biserica Creștină după Evanghelie din România – Uniunea Bisericilor
Creștine după Evanghelie**

**Săptămâna de rugăciune
02-09 ianuarie 2022**

Program întocmit de Virgil Achihai și Emanuel Răduț

Duminică, 02 ianuarie 2022
Credința prin care suntem plăcuți lui Dumnezeu
(Evrei 11:6)

Ori de câte ori (re)citim Sfânta Scriptură și ajungem la cartea Evrei, capitolul 11, este aproape imposibil să nu fim cercetați prin Duhul Sfânt, de mărturia pe care au dat-o „eroii” menționați; fie că le-au fost menționate numele, fie doar prin expresia „toți aceștia”!

Evrei capitolul 11, nu este o listă de oameni credincioși și doar atât. Prin repetarea expresiei „*prin credință*”, scriitorul epistolei ne aduce în prezent, atât exemple de viață prin credință, cât mai ales de sfârșit al vieții în credință. Ne sunt prezentați atât oameni cât și fapte ale credinței. Prin ele, aceștia au scris în istoria lumii devenind astfel personaje ale ei, a istoriei pe care Dumnezeu a hotărât să o înfăptuiască prin ei.

Invitația pentru cititor este de a fi și el în generația lui, oricare ar fi aceea, un exemplu de credincioșie prin modul în care își construiește prin credință o identitate și o istorie de viață.

Ca oameni ai credinței „*au cucerit împărății, au făcut dreptate [...] au astupat gurile leilor, au stins puterea focului [...], dar au și „suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare, au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, [...] au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului*” (Evrei 11: 34-38).

Adevărata viață de credință nu este una a vorbelor, amintirilor din trecut, sau speranțelor din viitor. Este acea trăire care nu vine din fire, ci doar prin Duhul Sfânt, ca răspuns al chemării clare, sigure, de netăgăduit, a lui Dumnezeu Cel nevăzut. Prin credință, nu prin vedere, „Cel nevăzut” devine „Cel care se descoperă prin ochii credinței”. Cu fiecare, Dumnezeu a avut o lucrare specifică, dar în toate ei au văzut harul, puterea, dragostea, măreția Domnului. Cu fiecare dintre ei, Dumnezeu a lucrat, dar nu identic, ci în funcție de planul Lui care trebuia împlinit la vremea potrivită!

Viața trăită prin credință nu are întotdeauna un sfârșit în liniște, fără încercări sau persecuție. Din contră, se poate vedea cum mulți și-au încheiat viața în condiții teribile de suferință. Dar și la unii și la ceilalți, credința le-a fost răsplătită, iar expresia „*bine slugă bună și credincioasă*” era ceea ce ei își doreau să audă ca sfârșit al vieții lor pământești.

Dar mai presus de eroii credinței, cartea Evrei, ca de altfel întreaga Scriptură ne îndreaptă privirile către Domnul Isus Hristos (Evrei 12:2). Despre ce fel de bucurie este vorba aici? se poate întreba cineva. Aceea de a vedea pe poporul Său cu păcatele iertate prin credința în jertfa Sa.

În El și prin El, Dumnezeu a dat posibilitatea ca ușile cerului să fie larg deschise ca martiri precum Ștefan, să poată vedea „*cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu*” (Faptele Apostolilor 7:57).

În aceste zile ne vom (re)aminti de eroi ai credinței, cu nume sau fără nume, din Evanghelii. Să ne lăsăm încurajați de mărturia credinței lor, gândind mai profund ca până acum la responsabilitatea pe care o avem în generația noastră de a-L sluji pe Dumnezeu, dându-ne toată silința să trăim în conformitate cu Scriptura și sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Privind la noi înșine, la viața noastră de credință, un bun și folositor îndemn pentru fiecare dintre noi, este să spunem din toată inima, cu toată convingerea „*Doamne mărește-ne credința!*”

Ce har, dar și ce responsabilitate avem în a trăi „*printr-o credință mare*”! Doar astfel vom putea împlini cuvintele Domnului Isus: „*Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari*”! (Luca 16:10).

Luni, 03 ianuarie 2022
Simeon – Un locuitor al Ierusalimului plin de Duhul Sfânt
(Luca 2:25-35)

Sunt mulți predicatori astăzi care vorbesc despre Dumnezeu, dar sunt puțini aceia care vorbesc prin puterea Duhului Sfânt! Simeon a fost înștiințat că într-o zi Îl va vedea pe Hristosul Domnului! Marta știa că va fi o înviere, în ziua de apoi, dar nu știa că Învierea era lângă ea.

Cu alte cuvinte, toți oamenii care prin credință caută pe Dumnezeu și voia Lui, sunt binecuvântați, chiar și în condițiile în care nu au o înțelegere clară a modului și timpului când vor primi binecuvântarea.

Credința nu este ceva despre care vorbești tot timpul și trăiești din când în când! Simeon, prin credință și călăuzirea Duhului Sfânt fusese înștiințat că va vedea cu ochii Lui pe Mântuitorul! Dar nu știa și că într-o zi Îl va ține pe brațe în Templu.

Dacă credința nu schimbă comportamentul, gândirea, caracterul după modelul Domnului Isus Hristos nu este acea credință adevărată *„dată sfinților odată pentru totdeauna!”* (Iuda 3). Simeon a așteptat ani până să se împlinească promisiunea făcută lui că Îl va vedea pe Mesia. Poate că și noi va trebui să așteptăm ani sau nici nu vom fi în viață la venirea Domnului Isus. Robul credincios trebuie să fie gata în orice oră din zi sau noapte când va veni Stăpânul!

„Eliberează pe robul Tău în pace” - doar credinciosul care trăiește și umblă prin Duhul poate spune din toată inima așa ceva, deoarece în Pruncul adus la Templu de Iosif și Maria, Simeon „a văzut prin credință” pe Hristosul Domnului! Mai mult decât atât nu avea ce să mai vadă! Prin credință în acea zi a văzut „mângâierea lui Israel și pe Hristosul”!

Ca oameni plăcuți și iubiți de Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus Hristos și călăuzirea Duhului Sfânt, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire

- Îl laudăm pe Dumnezeu pentru darul credinței (Efeseni 2:8).
- Îl laudăm pentru dragostea Lui arătată în planul de mântuire și pentru că în Harul Său a făcut din ea o realitate pe care o trăim, prin credință încă de aici de pe pământ, iar în inimă avem *„bucuria mântuirii”!*

2. Smerenie și pocăință

- Ne smerim privind la mărturia noastră în raport cu aceea pe care oameni ai credinței din trecut, au lăsat-o ca pe un frumos și binecuvântat exemplu de viață.
- Ne pocăim de anumite stări din viață pe care le-am îngăduit, astfel că am gândit mai puțin către venirea Domnului și mai mult la evenimentele de zi cu zi din țară și lume.

3. Cereri și mijlociri

- Ne rugăm *„la timp și ne la timp”* pentru a păstra un dialog permanent cu Dumnezeu, prin rugăciune, ajungând astfel să înțelegem mai profund voia Lui pentru noi.
- Mijlocim pentru frații și surorile în credință care din cauza vârstei nu se mai pot bucura cu noi la închinare în Adunare. Dar și pentru aceia care au ales să rămână izolați de frățietate în casele lor, din cauza temerilor legate de pandemie.

Marți, 04 ianuarie 2022

**Iosif din Arimateea – Omul care și-a arătat credința la vremea potrivită
(Ioan 19:38-42)**

În toate cele patru evanghelii, Duhul Sfânt inspiră pe autorii lor să amintească de un om numit Iosif, de fel din Arimateea! „*Un om bogat*” (Matei 27:57), „*un sfetnic cu vază al soborului*” (Marcu 15:43), „*om bun și evlavios*” (Luca 23:50), „*ucenic al lui Isus, dar pe ascuns, de frica iudeilor*” (Ioan 19:38).

De ce este atât de deosebit acest om? Evident, prin ceea ce a făcut pentru ca trupul Domnului Isus să nu fie aruncat în „*gheena*” de la marginea Ierusalimului! Dar fără să realizeze, el a împlinit Cuvântul profetic al Scripturii „*mormântul Lui a fost pus la un loc cu cel bogat*” (Isaia 53:9).

A fost un timp când Iosif a dorit să își păstreze buna reputație printre iudei, adică să nu își mărturisească public credința în Domnul Isus! Dar a venit o zi în viața lui, când cu siguranță a înțeles că nu mai poate continua așa! Ce a pierdut și ce a câștigat prin a-și dezvălui credința în „*Învățătorul Cel Răstignit*”?

S-a dus la Pilat să ceară trupul Aceluiași Isus pe care colegii lui din Sanhedrin tocmai îl condamnaseră la moarte. Din acest moment, Iosif își descopere înaintea tuturor, credința în Isus. Se duce la palatul lui Pilat și astfel „*se spurcă*” din punct de vedere ritual, în timp ce colegii lui din Sanhedrin nu au intrat „*ca să nu se spurce și să poată mânca Paștele*” (Ioan 18:28).

Iosif se identifică cu Isus, atunci când hotărăște că îi pună trupul în mormântul lui. Atinge trupul lui Isus și nu mai poate de acum să participe la sărbătoarea de Paști (Levitic 11:24-25).

Viața cu Hristos este și una a renunțării: conștiente, asumate, înțelegând bine care vor fi pierderile. El aștepta Împărăția lui Dumnezeu și de unde ar fi trebuit să înceapă dacă nu de la Ierusalim! Poate și de aceea și-a cumpărat un loc pentru mormânt, pentru ca atunci când va veni Împărăția și cu ea Învierea, să fie printre „*primii*”!

Ca oameni plăcuți și iubiți de Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus și prin călăuzirea Duhului Sfânt, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire

- Îl laudăm pe Dumnezeu că, prin credința în jertfa Domnului Isus, avem iertarea de păcate, pacea cu El și viața veșnică.
- Îl laudăm pe Dumnezeu pentru lucrările Sale cele minunate făcute cu noi ca și copii ai Lui, în trecut, prezent, dar și pentru cele din viitor!

2. Smerenie și pocăință

- Ne smerim că de prea multe ori nu am avut curajul de a vorbi oamenilor cu poziții sociale înalte în societate, despre Domnul Isus.
- Ne pocăim de starea în care, datorită împrejurărilor prin care ne-a trecut Dumnezeu, nu am avut ochii deschiși ca să vedem oportunitățile pregătite de El pentru noi și nu am avut o inimă înflăcărată pentru a trăi „*frumos ca în timpul zilei*” (Romani 13:13), prin credința în Mântuitorul Hristos.

3. Cereri și mijlociri

- Ne rugăm pentru „*toți cei ce sunt înălțați în dregătorii*” (1 Timotei 2:4) ca și ei să poată auzi Cuvântul Evangheliei și să vină la cunoștința adevărului!
- Mijlocim pentru toți credincioșii, inclusiv pentru „*cei din casa Cezarului*” (Filipeni 4:22) ca Dumnezeu să le binecuvânteze mărturia, să nu se rușineze în a vorbi și trăi Evanghelia, să-și păstreze „*credința și un cuget curat*” (1 Timotei 3:9).

Miercuri, 05 ianuarie 2022

**Femeia cananeancă – Femeia care a arătat ce înseamnă să ai o credință mare
(Matei 15:21-28)**

Mulți dintre noi au auzit această expresie „*dacă nu ai pierdut credința, nu ai pierdut nimic*”!

În timpul vieții, vor veni și zile când credința ne va fi încercată „*frații Mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare*” (Iacov 1:2-3). Desigur, cunoscând Scriptura, știm că încercările lucrează atât pentru împlinirea planului lui Dumnezeu cu noi, când și pentru folosul nostru duhovnicesc. Ne este îndeajuns Harul Lui?

Credința mare va trece peste toate „testele” la care va fi supusă în timp; de exemplu, prin împrejurări dificile sau prin lipsa rezultatelor imediate. O credință mare nu va striga către Dumnezeu pentru a-și prezenta meritele, ci pentru a cere milă și îndurare. O credință mare nu poate fi găsită la oameni care cinstesc pe Dumnezeu cu gura, dar cu inima sunt departe de El. Credința mare va primi orice i se dă, chiar dacă aparent poate fi puțin sau foarte puțin!

O credință mare este și aceea care intervine la Dumnezeu pentru o altă persoană. Rezultatele unei credințe mari se vor îndrepta mai degrabă către alții, decât către sine. Credința nu devine mare de la sine, ci prin smerenie, ascultare, acceptare, primire a ceea ce îți spune sau oferă Dumnezeu.

Credința mare va conduce întotdeauna la apropierea de Dumnezeu și la adâncirea în cunoașterea Lui, în nici un caz nu te va îndepărta de El. Iar o credință mare știe că răsplata este „*la sfârșitul călătoriei*” cu Dumnezeu nu la începutul acesteia.

Ca oameni plăcuți și iubiți de Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus și prin călăuzirea Duhului Sfânt, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire

- Îl laudăm pe Dumnezeu că ni S-a descoperit și nouă celor dintre neamuri care eram „*fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume*” (Efeseni 2:12).
- Îl laudăm pe Dumnezeu deoarece „*prin El, și unii și alții avem intrare la Tatăl într-un Duh. Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu*” (Efeseni 2: 18-19).

2. Smerenie și pocăință

- Ne smerim pentru că de prea multe ori am ales mai mult să vorbim despre „*Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus*” (Evrei 3:1), decât să trăim în plinătatea Duhului Sfânt, înflăcărând astfel atât credința din noi, cât și a altor credincioși.
- Ne pocăim de faptul că, deși am văzut mulți credincioși cu o viață trăită prin puterea Duhului Sfânt, am ales mai degrabă să ne mulțumim cu o trăire zilnică în care măreția lui Dumnezeu este limitată de mica noastră credință!

3. Cereri și mijlociri

- Ne rugăm pentru ca prin ascultare, smerenie, dragoste de Dumnezeu și Cuvântul Său, să facem „*orice gând, rob ascultării de Hristos*” (2 Corinteni 10:5), astfel încât mărturia noastră de „*pocăiți*” să fie confirmată prin faptele credinței.
- Mijlocim pentru copiii și nepoții noștri, astfel încât la vremea cercetării lor de către Dumnezeu să primească cu bucurie darul credinței și al pocăinței chiar și în vremuri ca acestea din zilele noastre și care ne îngrijorează mult mai mult decât trebuie.

Joi, 06 ianuarie 2022
Bartimeu – Orbul care a strigat cu credință la Domnul Isus
(Marcu 10:46-52)

Istoria vieții lui Bartimeu este redată de cei trei evangheliști sinoptici – Matei 20:29-34 (doi orbi), Marcu 10:46-52, Luca 18:35-43 – dar numai Marcu îi spune numele.

În drum spre Ierusalim, Domnul Isus a trecut prin Ierihon și a fost singura ocazie pe care Bartimeu a avut-o de a se întâlni cu El. Bartimeu era un om suferind, și aceasta se vedea din starea fizică (cerșetor orb) și din cea socială (ședea jos lângă drum și cerea de milă). În aceste condiții a aflat că trece Domnul Isus pe drum și a început să strige la el: „*Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!*” (v. 47).

Strigătul lui Bartimeu a fost unul al suferinței (v. 47), pentru că el cerea mila Domnului Isus în starea grea în care se afla. Suferința îi aduce pe oameni în poziția disperării, a descurajării și a neputinței, pentru a striga la Dumnezeu. Bartimeu nu dorea mila Domnului pentru mâncare sau bani, ci dorea ceva mai mult de atât, voia să vadă! Și numai Domnul Isus putea răspunde la cererea sa.

Apoi este un strigăt al stăruinței (v. 48). Oamenii din jur nu înțelegeau starea lui și-i cereau să tacă, dar el insista și mai tare. Bartimeu a înțeles că Domnul Isus e singurul care îl poate ajuta și, de aceea, în ciuda împotrivirii celorlalți, a continuat să strige la Domnul, pentru că el avea o cauză de adus înaintea Lui.

Și mai este un strigăt al speranței (v. 51), pentru că Domnul Isus s-a oprit și l-a chemat la Sine. Iar înaintea Lui, Bartimeu a auzit extraordinarele cuvinte: „*credința ta te-a mântuit*” (v. 52). Prima persoană pe care a văzut-o Bartimeu a fost chiar Domnul Isus, Acela care i-a deschis ochii.

Bartimeu a plecat dinaintea Domnului Isus un om schimbat, pentru că din prezența Lui nu poți pleca la fel cum ai venit la El. Și astăzi El dă alinare în suferință, întărire în necaz, iertare de păcate, mântuire și viață veșnică.

Ca oameni plăcuți și iubiți de Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus și prin călăuzirea Duhului Sfânt, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire:

- Îl laudăm pe Dumnezeu pentru că ne-a deschis și nouă ochii spirituali ca să-L vedem pe Domnul Isus și să credem în El (Efeseni 1:18).
- Îl laudăm pe Dumnezeu pentru că ne-a scos din întuneric și ne-a adus la lumină, prin lucrarea Domnului Isus Hristos și prin credința în El.

2. Smerenie și pocăință:

- Ne smerim și ne cerem iertare lui Dumnezeu pentru timpul când nu am vrut să vedem dragostea și harul Lui.
- Ne smerim și ne cerem iertare lui Dumnezeu pentru momentele când ne-a plăcut mai mult întunericul care ne acoperea faptele rele, în loc să iubim lumina, pentru că Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1:7).

3. Cereri și mijlociri:

- Îl rugăm pe Dumnezeu să deschidă ochii celor din familiile și apropiații noștri, care încă nu s-au împăcat cu El.
- Îl rugăm pe Dumnezeu să ne dea ochi buni spirituali, pentru a discerne bine lucrurile în vremea în care trăim.

Vineri, 07 ianurie 2022
Samariteanul lepros – Omul care Îi mulțumește Domnului Isus
(Luca 17:11-19)

Evangelistul Luca, în urma cercetărilor sale amănunțite (1:3), redă un episod din lucrarea Domnului Isus, menționat doar de el. Pe drumul spre Ierusalim, Domnul Isus a întâlnit un grup de zece leproși la intrarea într-un sat. Conform prescripțiilor Legii (Levitic 13:45-46), leproșii au stat departe de El, dar au strigat la El „*Isuse, Învățătorule, ai milă de noi!*” (v. 13). Boala contagioasă îi separa de Domnul Isus, dar suferința și nevoia i-au făcut să strige la El.

Contrar altor situații când Domnul Isus s-a întâlnit cu bolnavi, în cazul acesta nu s-a atins de ei, nici nu le-a spus un cuvânt de vindecare, ci i-a trimis la preoți. Ei nu au pus la îndoială cuvântul Lui și au plecat spre preoți, aceștia fiind cei care trebuiau să stabilească existența bolii sau vindecarea acesteia. Numai că pe drum s-a realizat minunea. Leproșii au fost vindecați.

Din acest grup, doar unul, un samaritean, s-a întors înapoi la Domnul Isus ca să-I mulțumească. Pe drum lauda pe Dumnezeu cu glas tare (v. 15), și când L-a reîntâlnit a căzut la picioarele Lui și I-a mulțumit (v. 16). Ce frumos când un om înțelege harul pe care l-a primit din partea lui Dumnezeu și I se închină cu recunoștință. Toți zece au avut aceeași nevoie, toți zece au auzit aceleași cuvinte ale Domnului Isus, toți zece au experimentat aceeași vindecare, dar numai unul s-a întors la El să-I mulțumească.

Ca urmare, el a primit mai mult decât ceilalți, pentru că l-a auzit pe Domnul Isus spunându-i: „*Scoală-te și pleacă; credința ta te-a mântuit.*” (v. 19). Deși îl numește un „*străin*”, Domnul Isus îl dă exemplu și a rămas pe paginile Scripturii și pentru noi, cei de astăzi.

Mulțumirea nu depinde de naționalitate (samaritean), de starea fizică (lepros), de statutul social (exclus din societate), sau de grupul de prieteni (i-a părăsit pe ceilalți nouă), ci de dorința de a Îl lauda și de a Îi arăta recunoștința Domnului Isus și lui Dumnezeu pentru harul primit.

Ca oameni plăcuți și iubiți de Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus și prin călăuzirea Duhului Sfânt, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire:

- Îl laudăm pe Dumnezeu că, în bunătatea și harul Său, El s-a atins și de noi și ne-a vindecat de lepra păcatului.
- Îl laudăm pe Dumnezeu că ne-a mântuit prin Domnul Isus și ne-a făcut oameni noi, cu o viață schimbată și un destin veșnic.

2. Smerenie și pocăință:

- Ne smerim și ne cerem iertare lui Dumnezeu pentru multele momente când deși am cunoscut bunătatea și mila Lui, totuși nu l-am mulțumit!
- Ne smerim și ne cerem iertare lui Dumnezeu pentru că uneori am ales compania grupului de prieteni, decât părtășia cu Domnul Isus și cu sfinții Săi (credincioșii).

3. Cereri și mijlociri:

- Îl rugăm pe Dumnezeu să-i elibereze din păcat și din pierzare pe cei care au nevoie de mântuire (familie, prieteni, apropiați).
- Îl rugăm pe Dumnezeu să ne transforme viața și să avem o inimă mulțumitoare Lui în orice stare (Filipeni 4:11).

Sâmbătă, 08 ianuarie 2022
Sutașul roman – Omul cu o credință care Îl uimește pe Domnul Isus
(Matei 8:5-13)

În Capernaum, Domnul Isus a întâlnit un sutaș (centurion) care se confrunta cu o situație personală dificilă. Robul său avea nevoie de ajutor: „*robul meu zace în casă slăbănog și se chinuie cumplit*” (v. 6). Dintr-o dată constatăm că acest comandant roman avea o inimă bună. La poziția sa putea oricând să primească sau să găsească un alt rob (sclav), dar el îi ducea grija celui pe care deja îl avea și care era bolnav. Îl vedea bolnav, suferind și chinându-se. Condiția robilor era una precară, iar viața lor nu valora nimic, și totuși acest sutaș avea milă și grijă de robul său.

Mai mult, avea și o bună mărturie în comunitate. Luca ne spune că iudeii L-au rugat pe Domnul Isus să-l ajute pentru că „*iubește neamul nostru și el ne-a zidit sinagoga*” (Luca 7:4-5). Un filantrop. Luca spune că sutașul nu s-a întâlnit personal cu Domnul Isus, ci și-a trimis alți robi la El.

Sutașul știa că la Domnul Isus poate găsi o soluție. De aceea s-a dus cu nevoia sa la Domnul Isus. Numai că, în dialogul său cu Domnul Isus, el a arătat credință. Dar nu orice fel de credință, și una care L-a impresionat pe Domnul Isus (v. 10) și pe care El a dat-o drept exemplu celor care Îl însoțeau.

Deși avea autoritate peste o sută de soldați (centurie), omul acesta a recunoscut adevărata autoritate pe care o avea Domnul Isus: „*zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit*” (v. 8). Numai un cuvânt e de ajuns, Doamne! Ai putere să vindeci pe robul meu, pentru că, de fapt, Tu ai autoritate. S-a smerit înaintea Domnului Isus, „*nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu*” (v. 8) și i-a cerut doar „*un cuvânt*”.

Drept urmare, credința acestui om a devenit o mărturie pentru cei din jurul Domnului Isus: „*Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare.*” (v. 10). Iar sutașului i-a fost ascultată rugăciunea: „*Du-te, și făcă-ți-se după credința ta.*” (v. 13). Matei afirmă că „*robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela*” (v. 13) ca o confirmare a puterii și autorității Domnului Isus. Și Luca spune că atunci „*când s-au întors acasă, trimișii au găsit sănătos pe robul care fusese bolnav*” (7:10).

Ca oameni plăcuți și iubiți de Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus și prin călăuzirea Duhului Sfânt, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire:

- Îl laudăm pe Dumnezeu pentru că El este Suveranul care stăpânește peste univers și nimic nu se întâmplă fără voia Lui.
- Îl laudăm pe Dumnezeu pentru că ne poartă de grijă și Domnul Isus este Domnul și Mântuitorul vieții noastre.

2. Smerenie și pocăință:

- Ne smerim și ne cerem iertare lui Dumnezeu pentru momentele când nu am recunoscut autoritatea Lui în viața noastră, și ne-am crezut independenți.
- Ne smerim și ne cerem iertare lui Dumnezeu pentru nepăsarea de care poate am dat dovadă față de nevoile și de starea grea a altora de lângă noi.

3. Cereri și mijlociri:

- Îl rugăm pe Dumnezeu să se atingă și de bolnavii din familiile și din adunările noastre, și să aibă milă de toți cei care trec prin momente grele, de orice natură ar fi ele.
- Îl rugăm pe Dumnezeu să ne umple de compasiune pentru alții, ca să împlinim Cuvântul Lui în a ne purta sarcinile unii altora (Galateni 6:2).

Duminică, 09 ianuarie 2021
Lupta pentru credință
(Iuda v. 3)

Trăim vremuri îngăduite de Dumnezeu, când fiecare dintre noi se confruntă cu încercări și ispite, dar și cu tot felul de învățături, multe dintre ele în afara Scripturii. Iuda dorea să scrie credincioșilor despre „*mântuirea noastră de obște*”, un gând frumos și încurajator. Dar situația reală pe care o cunoștea, l-a îndemnat (*l-a silit*) să schimbe tema scrisorii, într-un puternic îndemn la luptă. Citind epistola, scurtă dar dură, vedem că situația nu s-a schimbat de la data scrierii acesteia la vremurile în care trăim astăzi.

Într-un procent foarte mare, oamenii spun că sunt credincioși. Dincolo de orice nuanțe confesionale, se spune că fiecare are credința lui. Dar ce credință? În Cuvântul lui Dumnezeu găsim câteva adevăruri privind credința. În primul rând ea se primește de la Domnul: „*cei ce au câpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos*” (2 Petru 1:1). Apoi urmează îndemnul „*să păstrezi credința și un cuget curat*” (1 Timotei 1:19), fiind, în același timp, „*păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi*” (1 Petru 1:5). Dumnezeu ne-a dat credința și tot El ne ajută să rămânem în ea.

Chiar dacă oamenii spun că au credință, cea adevărată este credința în Dumnezeu și-n Domnul Isus Hristos care schimbă viața. Iar aceasta este credința pentru care suntem îndemnați să luptăm.

Ca oameni plăcuți și iubiți de Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus și prin călăuzirea Duhului Sfânt, să nu obosim în:

1. Laudă și mulțumire:

- Îl laudăm pe Dumnezeu pentru că ne-a dat credința în Domnul Isus prin care putem să fim plăcuți înaintea Lui.
- Îl laudăm pe Dumnezeu pentru înaintașii noștri care au luptat pentru credință și pentru Evanghelie, ca ele să ajungă și până la noi.

2. Smerenie și pocăință:

- Ne smerim și ne cerem iertare lui Dumnezeu pentru slaba noastră credință în unele momente din viață.
- Ne smerim și ne cerem iertare lui Dumnezeu pentru că uneori n-am apărut învățătura sănătoasă a Cuvântului față de alte învățături greșite.

3. Cereri și mijlociri:

- Îl rugăm pe Dumnezeu să îi întărească pe credincioșii în vârstă care se confruntă cu boli, cu neputințe trupești sau cu singurătatea.
- Îl rugăm pe Dumnezeu să ne dea putere să veghem și să trăim în ascultare de El în aceste vremuri, și să lucrăm la răspândirea Evangheliei în zona în care trăim fiecare.